

என்ன சொல்லி நான் எழுத...

நண்பர்களே!

இந்த கதை ஒரு கற்பனை கதை. அனால் அதில் வரும் சில சம்பவங்கள் என்னுடைய வாழ்விலும் மற்றும் என்னுடைய சில நெருங்கிய நண்பர்களின் வாழ்விலும் நடந்தவை. இது காமமா? காதலா? அன்பா? முடிவில் நீங்கள் தான் விடை சொல்லவேண்டும்

சுட்டெரிக்கும் வெயில்.. தன் காரில் உள்ள குளிர்சாதன பெட்டியை ஓங்கி ஒரு அடி அடித்து என்ன ஏ /சி டா இது. கொஞ்சம் கூட சில்லென்று இல்லையே இன்னும் கொஞ்சம் நேரம் இப்படியே இருந்தால் அவ்வளவுதான். வீடு போய் சேரும் முன் தலை வழியே வந்துவிடும் என்று தன்னை நொந்து கொண்டு சென்னையின் டிராபிக் ஜாமில் மாட்டி இருந்த வினோத்தின் எண்ண அலைகளை கலைக்கும் விதமாக ஒரு சிறு பெண் கையில் குழந்தையை வைத்துக்கொண்டு அவனை நோக்கி பிச்சை கேட்டாள். ஆனால் அந்த சந்தர்ப்பத்தில் அவன் பார்வையில் பட்டதோ ஒரு வாலிபன்.. ௩0 வயது இருக்கும். தன் கைகளை பிசைந்து கொண்டு.. முகத்தில் கலவரத்துடனும், ஒரு அவசரத்திலும் நின்று கொண்டிருந்ததை பார்த்தான். அவன் கண்டிப்பாக ஆட்டோவிற்காக தான் காத்திருக்கிறான் என்று புரிந்து கொள்ள வெகு நேரம் பிடிக்க வில்லை வினோத்திற்கு. தன் கைகளை அசைத்து அந்த வாலிபனை அழைத்தான். அவனை பற்றி கூற வேண்டும் என்றால்.. கஎடு/கூஅ/௩௩. நன்கு சமன் செய்யப்பட்ட மீசை. ஒரு சராசரியான ஆள். நாம் தினமும் கடக்கும் பல முகங்களில் ஒரு முகம். அவ்வளவு தான். ஆனால் பார்த்தவுடன் பேச தூண்டும் ஒரு தோற்றம். கைகளில் ஒரு செல் போன். நம் வினோத்தோ... மிகவும் ஒல்லியான தேகம். உரு வயது. மீசை இல்லாமல் நம் வினித்தை (நடிகர்) போல முகம். தங்க ப்ரேம் போட்ட கண்ணாடி. தங்க பிரேசுலேட். என மின்னிக்கொண்டிருந்தான். ஆனால் அவன் முகத்தில் எந்த விதமான கர்வத்தையும் பார்க்க முடியாது. என்ன சார்.. அவசரமா? எங்க போகணும்? நான் கேளம்பாக்கம் வரை போகிறேன். உங்களுக்கு ஆட்சேபனை இல்லை என்றால் வாருங்கள் என்று கூற.. உங்களுக்கேன் சார் சிரமம் என்றான். வினோத்தோ.. நோ ப்ரோப்லேம் சார்.. உள்ளே வாங்க என்று கூறி லாக்கை திறந்தான். ஏதோ ஒரு தயக்கத்துடனேயே அந்த வாலிபனும் உள்ளே அமர்ந்தான். அவனுடைய அவசரம் அதை உறுதி படுத்தியது. சார்.. எனக்கு செட்டிநாடு ஹோஸ்பிடல் வரை போகணும் என்றான். வினோத்தோ. அவ்வளவு தானே சார். தாராளமா.. என்று சொல்லி நகர ஆரம்பித்த வாகனங்களுக்கு பின் தன் காரை செலுத்தினான்..

என் பெயர் வினோத்.. கேளம்பாக்கத்தில் உள்ள ஒரு பெரிய (பெயர் போட தயக்கம்..இ..)

நிறுவனத்தில் சீனியர் ப்ரோக்ராமரா இருக்கேன் என்று கூறி தன்னை அறிமுகம் செய்து கொண்டான். ஆனால் அந்த இளைஞனோ அந்த நேரத்தில் அதில் அவ்வளவு அமைதியான மனநிலையில் இல்லாததாலும், புதிய நபர் என்பதாலும் அதிகம் பேசாமல்.. என் பெயர் வாசு. அக்கௌண்ட்ஸ் மேநேஜரா இருக்கேன். என்னுடைய மனைவியை பிரசவத்துக்காக மருத்துவமனையில் சேர்த்திருந்தேன். அர்ஜெண்டா வர சொன்னதாலே அங்க போய் கொண்டு இருக்கேன். என்றான். அவனுடைய இந்த அறிமுகத்தை வினோத் எதிர் பார்க்கவில்லை. இருந்தாலும் ஒ. கவலை படாதீங்க. எல்லாம் நல்லபடியா நடக்கும் என்று கூறி காரின் வேகத்தை அதிகரித்தான். அந்த வேகம் அந்த போக்குவரத்து நெரிசலுக்கு மிகவும் அதிகம் என்றாலும் வாசுவின் மனநிலைக்கு அது தெரியவில்லை. கரு நிமிடங்களில் வினோத் வாசுவை மருத்துவமனையில் இறக்கிவிட்டான். வாசு இந்தாங்க என்னோட விசிட்டிங் கார்டு என்று நீட்ட வாசு அதை வாங்கிக்கொண்டு உள்ளே பறக்க தயாரானான்.

என்ன தோன்றியதோ, தன்னுடைய வண்டியை பார்க் செய்துவிட்டு வாசு, இருங்க நானும் வரேன் என்றான். வாசுவோ இதை சற்றும் எதிர்பார்க்காமல் திகைக்க, சிறிதும் யோசிக்க இடைவெளி இல்லாமல் வினோத் அவனுடைய கைகளை பற்றிக்கொண்டு உள்ளே சென்றான். வாசுவோ... யார் இவன்.. எதற்க்காக தானாக வந்து எல்லா உதவிகளையும் செய்ய வேண்டும்? அதுவும் முன் பின் தெரியாத ஒரு நபருக்கு...? ஒரே குழப்பமாக இருக்கிறதே...அவள் கேட்டாள் என்னவென்று

சொல்வது..? என்ற எண்ணங்களிலேயே தன் மனைவி இருக்கும் அறையை நோக்கி நடந்தான். ஆனால் வினோத் தன்னுடன் வரவில்லை என்பதை அறையில் நுழையும் வரை அவன் அறிந்திருக்கவில்லை. அங்கிருந்த தாதிப்பெண் மருத்துவரை அழைக்க, Mr வாசு. நாங்க நோர்மல் டெலிவரிக்கு முயற்சி பண்ணுகிறோம். ஆனா நிலைமை அவ்வாறு இல்லை. அதனால் தான் உங்களை அழைத்தேன் என்றார். வாசுவோ சற்றே அதிர்ந்தவனாய் என்ன டாக்டர் எதாவது சீரியஸா என்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே அவன் கண்களில் கண்ணீர் வர ஆரம்பித்தது. சரி நீங்க வரவேற்ப்பரையில் பார்மாலிடீஸ் எல்லாவற்றையும் செய்துவிடுங்கள். இன்றைக்கு மாலை கூ மணிக்கு மறுபடியும் பரிசோதித்துவிட்டு சொல்கிறோம் என்றவாறே அறையை விட்டு வெளியே சென்றனர்.

வாசுவிற்கு தலை சுற்றுவது போல இருந்தது. யாரிடம் சொல்ல. யாரை அழைக்க? அவன் கண்கள் இருண்டன. ஆனால் தன்னுடைய இந்த நிலை தன் மனைவிக்கு மன கஷ்டத்தை ஏற்படுத்தும் என்ற எண்ணம் அவனை நிதானத்திற்கு வரவழைத்தது. தன் மனைவியின் அருகில் அமர்ந்தவாறே.. கவலை படாதே கவி .. எல்லாம் சரியாயிடும். நான் இருக்கேன். யாரும் இல்லாமல் இருக்கும் நமக்கு நம்ம குழந்தை தான் ஆறுதல். உன் வழியை என்னால் வாங்கிகூல முடியும் என்றால் இந்த நொடியே நான் வாங்கிக் கொள்வேன் என்று கூறியவாறே தன் மனைவி கவிதாவின் நெற்றியில் முத்தம் வைத்தான். வாசு.. நான் உன் வாழ்க்கையில் வந்ததிலிருந்தே உனக்கு எவ்வளவு கஷ்டம் என்று கூறி கண் கலங்கினால். அதெல்லாம் ஒன்னும் இல்லடா செல்லம். எனக்கு உன்னைவிட எதுவும் பெரியதில்லை என்று கூறி அவள் தலையை மெதுவாக வருடிவிட்டான். இத்தனை நேரத்தில் வினோத் எங்கே இருக்கிறான்? தன்னுடன் வந்தவன் எங்கே என்ற எண்ணம் இல்லாதிருந்த அவன்..சட்டென்று கவி.. ஒரு நிமிஷம் இதோ வரேன் என்று கூறி வெளியே சென்றான். என்ன வாசு.. யாரவது வந்திருக்காங்களா? என்ற மனைவியின் ஆதங்க கேள்வியை கூட கேட்டதும் கேட்காததுமாக வரவேற்ப்பரையை நோக்கி வேகமாக நடந்தான். அங்கே வினோத் தன்னுடைய அலுவலகத்திற்கு போன் செய்துகொண்டிருந்தான். சூனில் இன்னிக்கு நான் வந்தால் தான் வருவேன். ஏதாவது அவசரம் என்றால் எனக்கு போன் பண்ணு. நான் இங்க செட்டிநாடு மருத்துவமனையில் தான் இருக்கிறேன் என்று கூறிக்கொண்டிருந்தான். அதை கேட்டுக்கொண்டே வந்த வாசு.. Mr வினோத் எதுக்காக நீங்க... என்று இழுக்க.. வினோத் வாசுவை நோக்கி அதெல்லாம் ஒன்னும் இல்லை வாசு. நான் இங்கேயே இருக்கேன் உங்களுக்கு ஏதாவது ஹெல்ப் வேண்டும் என்றால் சொல்லுங்கள். நான் அலுவலகத்திற்கு வரமாட்டேன் என்று சொல்லிவிட்டேன். எனக்கு ஒன்னும் கஷ்டம் இல்லை வாசு என்று கூறி ஆறுதலாக அவன் கைகளை பற்றிக்கொண்டான். ஒரு விடை தெரியாத உறவுக்கு அது ஒரு தொடக்கம் என்பதை இருவரும் அப்பொழுது அறிந்திருக்கவில்லை.

வினோத்தின் இந்த செய்கை வாசுவிற்கு ஒரு புறம் சந்தேகத்தையும் மறு புறம் கேள்விகலந்த ஆச்சர்யத்தையும் மாறி மாறி ஏற்படுத்தின... அவன் மனமோ.. எல்லாமே மர்மமா இருக்கு... கொஞ்சம் கவனமா இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணிக்கொண்டே சரி Mr வினோத் நான் இதோ வந்து விடுகிறேன் என்று சொல்லிக்கொண்டே வரவேற்ப்பாலரை நோக்கி நடந்தான். அவன் அறியாமல் வினோத்தும் பின் தொடர்ந்தான். அங்கு மருத்துவமனை கட்ட சொன்ன தொகையை கேட்டு சற்றே மிரண்டான் வாசு. நான் இப்பொழுது பத்தாயிரம் கட்டறேன் மீதி பணத்தை மாலைக்குள் கட்டுகிறேன் என்று கூறி பணத்தை கொடுத்து ரசீதை வாங்கிக்கொண்டான். மீதி பணத்தை அலுவலகத்திலிருந்து தான் வாங்க வேண்டும் என்று எண்ணிக்கொண்டு தன் மனைவியிடம் சொல்லிக்கொள்ள யத்தனித்த பொழுது வினோத் தன் அருகில் இருப்பதை கவனித்த வாசு, வினோத் நீங்க வேலைக்கு கிளம்புங்க. எனக்கு கொஞ்சம் வெளியே போகவேண்டி இருக்கு, ஏதாவது உதவி வேண்டும் என்றால் நான் கண்டிப்பாக உங்களுக்கு போன் பண்ணுகிறேன் என்று கூறி தன் கையை நீட்டினான். வினோத் ஒரு சிறு புன்னகையுடன் வாசு நீங்க உங்க மனைவிகிட்டே சொல்லிட்டு வாங்க. நீங்க எங்க போகணுமோ, ரெண்டு பேருமே அங்க போயிட்டு

வரலாம் என்று கூறி இருக்கையை நோக்கி நடந்தான். வாசுவின் குழப்பம் இன்னும் அதிகமாகியது. சரி கவிதாவிடம் இதை பற்றி இப்போழுதே சொல்லிவிடுவது நல்லது என்று நினைத்துக்கொண்டு வேகமாக நடந்தான். அங்கே கவிதாவோ வலி அதிகமாக அதிகமாக அழ ஆரம்பித்தாள். வாசுவிற்கு நிலை புரியவில்லை. என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. சிலையானான். அவள் துடிப்பதை காண சகிக்க முடியாதவனாய் தன் தலையை ஆட்டிக்கொண்டே அவளை நெருங்கி என்ன டா ரொம்ப வலிக்குதா. கொஞ்சம் பொறுத்துக்கோ என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே தாதிப்பெண் உள்ளே நுழைந்து, சார் நீங்க பணம் கட்டிடின்களானு டாக்டர் கேட்டுட்டு வர சொன்னாங்க என்று சொல்ல, வாசுவோ கொஞ்சம் கட்டியாச்சு இன்னும் ரெண்டு மூணு மணிநேரத்தில் மீதியையும் காடிவிடுவேன்னு சொல்லுங்க என்றான். கவிதாவிற்க்கோ தன் பிரசவ வலியைவிட, தன் கணவன் படும் வேதனை இன்னும் அதிக வழியை தருவதாக தோன்றியது... வாசு என்ன பண்ணப்போறே..என்ற அவளுடைய கேள்விக்கு.. கவி நான் ஆபீஸ் வரி போயிட்டு வரேன்...அதுவரை உன்னால தனிய இருக்க முடியுமா என்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே அறைக்குள் வினோத்தும் இன்னொரு பெண்ணும் நுழைந்தனர்...

வாசுவும்.. கவிதாவும் தங்கள் முகத்தில் ஆயிரம் கேள்விக்குறிகளை தாங்கியவாறே ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டே அவர்களை வரவேற்றனர்...வாசுவிற்க்கோ.. முதலில் வாசு.. இப்பொழுது யார் இந்த புதிய பெண்?...இதென்ன கனவா அல்லது மாயமா? எதுவும் நிஜமாக தெரியவில்லையே என்று தன்னை தானே கிள்ளிக்கொண்டான்....இதென்ன இங்க ஏதோ மெகா சீரியலோ இல்லை சினிமாவோ பார்க்கிறது போல இருக்கு.. சில மாதங்களுக்கு முன்பு வரை இவர்கள் யாரும் ஒருவரை ஒருவர் அறிந்திருக்கவில்லை என்பது ஆச்சர்யமான ஒரு விஷயம். அதைவிட வாசு,கவிதாவின் வாழ்வில் வினோத்தின் வருகை நல்லதா? அல்லது அவர்கள் வாழ்கையை புரட்டிப்போடப்போகிறதா... பொறுத்திருந்து பார்போம்..

கவிதாவின் மனநிலையை அறிந்துகொண்ட வாசு, கவி.. இவர் தான் என்னை தன்னோட கார்ல இங்கே இறக்கி விட்டார். இவர் பெயர் வினோத். நான் உன்கிட்டே சொல்ல வந்த பொழுது நர்ஸ் வந்ததாலே சொல்ல முடியவில்லை என்று சொல்ல.. கவி.. ஹலோ என்றாள். இப்பொழுது வாசுவின் முகத்தில் தெரிந்த குழப்பத்தைக்கண்டு வினோத், வாசு "ஷீ இஸ் மதுமிதா" என்னோட friend என்று அறிமுகம் செய்து வைத்தான். மது நீ இங்க இரு. நாங்க ரெண்டு பேரும் கொஞ்சம் வெளியே போயிட்டு வந்துவிடுகிறோம் என்றான். வாசுவினால் இதற்க்கு மேல் தாங்காது.. இவர்கள் யார்? எதனால் இதெல்லாம் செய்கிறார்கள்? ஏதேனும் உள்நோக்கம் இருக்குமா? கேட்டுவிடுவது நல்லது என்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே, வாசு வாங்க போகலாம்.. எல்லாம் வழியிலே பேசிக்கலாம் என்ற வினோத்தின் குரல் அவனை அங்கிருந்து நகர செய்தது. கவி நான் சீக்கிரம் வந்துவிடுகிறேன் என்று கூறியவாறே அரை மனதுடன்.. ஆனால் உடன் மதுமிதா உடன் இருக்கிறாள் என்ற சிறிது மன தைரியத்துடன் கிளம்பினான். பத்திரம் வாசு என்ற கவிதாவின் வார்த்தைகளை கேட்டவாறே வாசு, வினோத்துடன் கிளம்பினான்....

வினோத் மற்றும் வாசுவுடன் பயணம் செய்யும் முன் வாசு, கவிதாவை பற்றிய பார்ப்போம். எந்தவித வித்தியாசமும் இல்லாத சராசரி காதல் கதை தான் அவர்களுடையது. என்ன ரெண்டு பேரும் சொந்தகாரங்க அவ்வளவுதான். பெரும் பணம் இவர்கள் இருவர் குடும்பங்களையும் பிரித்து விட்டது. இவங்க காதலையும் ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்துவிட்டது. தன் மகள் கருவுற்றிருக்கிறாள் என்று அறிந்த பிறகும் மனம் மாற மறுக்கும் கவிதாவின் பெற்றோர் ஒருபுறம், தன் மகனை மன்னிக்க மறுக்கும் வாசுவின் பெற்றோர் மறுபுறம். தன் மக்களின் வாழ்க்கையை விட ஈகோவும்/பணமுமே பெரியதென்று நினைக்கும் பெற்றோரும் இவ்வுலகில் உண்டு என்று நிரூபிக்க பிறந்தவர்கள் இவர்கள். வாசுவும் கவிதாவும் பதிவு திருமணம் செய்து கொண்டு தனியாக வாழ்ந்து வருகிறார்கள். வாசுவிற்கு நண்பர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ளும் அளவுக்கு யாரும் இல்லை கவிதாவிற்கும் தான். காரணம் பள்ளிக்காலம் முதல் கல்லூரிக்காலம் வரை இருவரும்

வேறொருவரை நாடியதில்லை. தங்களுக்குள்ளேயே வாழ்ந்து கொண்டிருந்தனர் என்பது ஜீரணிக்க முடியாத ஒரு உண்மை. அதனாலேயே இந்நிலையிலும் இந்த தனிமை.

அடுத்தவர் கையை எதிபார்க்காமல் இருப்பதைக்கொண்டு இருவரும் சந்தோஷமாக வாழ்ந்து வருகிறார்கள். இந்த தனிமையும் எளிமையும் அவர்கள் இருவரிடையே இதுவரை இல்லாத நெருக்கத்தை ஏற்படுத்தி இருந்தது என்றால் அது மிகையல்ல. சரி கதைக்கு வருவோம்..

தன்னுடைய காரில் வாசவை ஏற்றிக்கொண்டு வாசவினுடைய அலுவலகத்தை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தான் வினோத். இருளையும் கவ்வி விழுங்கும் மௌனம் அங்கே குடி கொண்டிருந்தது. இவருடைய மனத்திலும் என்ன அலைகள் அடித்துக்கொண்டிருந்தன வரைமுறை இன்றி. ஆனாலும் முகத்தில் எந்தவித சலனமும் இன்றி வினோத் காலை செலுத்திக்கொண்டிருந்தான். வாச எங்கு ஏரிநானோ அந்த இடத்தை நெருங்கும் பொழுது.. வாச எங்க போகவேண்டும் என்று சொல்லவில்லையே. என்ன அப்படியோரு மகா குழப்பம்? என்று மௌனத்தை கலைக்க.. சாரி வினோத்.. சைதாபேட்டை போகவேண்டும்... என்றவன் சிறிது மௌனத்திற்கு பிறகு.. வினோத்.. என்னை உங்களுக்கு முன்பே தெரியுமா? இல்லை.. என்று இழுத்து.. யாரும் இப்படி வலிய வந்து உதவி செய்வது என்பது..வினோத் இதை எதிர்பார்த்தான் என்பது போல.. என்ன வாச.. ஒரு மனுஷன் இன்னொரு மனுஷனுக்கு உதவி செய்வது அவ்வளவு சந்தேகத்திற்கு உரிய விஷயமா? எல்லோராலும் எல்லாருக்கும் எல்லா நேரமும் உதவி செய்ய முடியாது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலே தோணாது. இது உங்களுக்கும் பொருந்தும் எனக்கும் பொருந்தும். அவ்வளவுதான். உங்க அவசரம் புரிந்தது.. மேலும் அங்கே உங்களுக்கு உதவி செய்ய யாரும் இல்லை என்று நான் தெரிந்து கொண்டேன். இது போன்ற நேரத்தில் செய்யாத உதவி.. பிறகு எவ்வளவு செய்தாலும் பயனில்லை என்பது என் கருத்து. என் கருத்துக்கும் எண்ணங்களுக்கும் மதிப்பளித்து நான் இதை செய்கிறேன். நீங்கள் ரொம்ப கற்பனை செய்ய வேண்டாம். பய் தி வே, மதுவை நான் தான் அழைத்தேன். இன்னொரு கேர்ள் கூட இருந்தா கொஞ்சம் நல்ல இருக்கும்னு தோன்றியது.. அது தான் அழைத்தேன்..... ஏதோ ஒரு கட்டுரையை ஒப்புவிப்பது போல எல்லாவற்றையும் சொல்லி முடித்தான். வாச வாயடைத்து போனான். எதுவும் பேசவில்லை. உண்மையை சொல்ல வேண்டும் என்றால்... எந்தவிதமான எதிர்பார்ப்புகளோ எதிர்மறை எண்ணங்களோ யாரிடமும் இதுவரை இல்லை. எல்லாம் ஒரு நாள் மாறியது.. அந்த நாள் வரை, இந்நாட்களில் நடக்கும் நிகழ்வுகளை ரசிப்போம்...

மனோவேகம் மற்ற எல்லாவற்றையும் விட அதிக தூரம் பயணம் செய்யும் என்பது நம்மில் எவ்வளவு பேருக்கு தெரியும் என்பது தெரியாது. ஆனால் வாசவோ அதை மெய்ப்பிக்க தயாரானான். அலுவலகத்தை அடையும் முன் அவன் தன் கடந்த காலத்திற்குள் ஒரு வலம் வந்தான். வினோத்தை பற்றிய அவனுடைய பயத்திற்கு என்ன காரணம் இவ்வளவு சொல்லிய பிறகும் வாசவால் தன்னை ஒரு நிலைக்கு கொண்டுவர முடியாமல் தவிப்பதை வினோத் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அவனால் என்ன செய்ய முடியும். தற்சமயம் அமைதி தான் சிறந்த மருந்து என்று வினோத்தும் அமைதி காத்தான். இங்க லெப்ட்ல நிறுத்துங்க வினோத் என்று கூற சின்ன மலை அறிவில் இறங்கி அங்கிருந்த ஒரு புதிய பலமாடி கட்டிடத்திற்குள் சென்றான். அதுவும் ஒரு பெயர் போன நிறுவனம் தான். அரை மணி நேரம் கழித்து வாச வெளியே வந்தான். பணம் கைக்கு கிடைத்த நிம்மதி அவன் முகத்தில் தெரிந்தது. சாரி வினோத் கொஞ்சம் லேட் ஆகிவிட்டது..போகலாமா என்றான். இட்ஸ் ஒகே வாச.. என்று கூறிக்கொண்டே காலை விரட்டினான். சரி வாச மதியம் என்ன சாப்பிட்டீங்க? என்ற கேள்வி வாசவை என்னவோ செய்தது... வெளிக்காட்டிக்கொள்ளாமல் எதுவும் சாப்பிடவில்லை.. அப்பறம் பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்றான். வினோத்தோ.. ஐ தாட் சோ. எனி வே நான் ஏற்க்கனவே ஆர்டர் பண்ணிட்டேன். ஆன் தி வே பிக் அப் பண்ணிக்கொண்டு போகலாம் என்றான். வாச உடையும் நிலைக்கு போனான். நிலைமையை சரி செய்ய ஒலிப்பேழையில் ஒரு பாட்டை ஓடவிட்டான். " கண்டேன் கண்டேன் கண்டேன் கண்டேன் காதலை.. கொண்டேன் கொண்டேன் கொண்டேன் கொண்டேன் ஆவலை..."

கேட்டவுடன் வாச இந்த பாட்டு என் மனைவிக்கு மிகவும் பிடித்த பாட்டு. எனக்கும் தான் என்றான். வழியில் உணவை வாங்கிக்கொண்டு இருவரும் மருத்துவமனையை அடைந்தனர். அங்கு கவிதா இப்பொழுது சற்று தெளிவுடன் இருந்தாள். வாசவும் அவளுடைய இந்த மாற்றத்தை கண்டு நிம்மதி அடைந்தான். வினோத்தும் மதுவும் அவர்கள் இருவரையும் தனியே விட்டு வெளியே வந்தனர். என்ன வினோத்.. யாரிது? எப்படி தெரியும்? எல்லாமே ஒரே சர்ப்பரைஸ் ஆ இருக்கு என்று கேள்விக்கணைகளை தொடுத்தாள். ஐ ஜஸ்ட் சா ஹிம் ஆன் தி வே வைட்டிங் போர் தி transportation என்னமோ தெரியல மது ஜஸ்ட் ஹெல்ப் பண்ணினும்னு தோணித்து அவ்வளவுதான். ஆனா ஏன்னு இப்ப தான் தெரியுது. பட் ஐ அம் ஹாப்பி என்றான். யு நோ வினோத் அவங்களுக்கு ஹெல்ப் பண்ண யாருமே இல்லை. லவ் மாரேஜ். தே ஆர் ஆல் அலோன். ஐ அம் டோடல்லி mooved யு have டன் எ கிரேட் ஜாப் என்று கூற வாச அவர்கள் அருகில் வந்தான். வினோத் வாங்க சாப்பிடலாம் என்று அழைத்தான். இதன் நடுவே உள்ளே கவிதாவோ, வாச சத்தியமா சொல்லறேன் என்னால நம்ப முடியல. ஊர் பெயர் தெரியாத ரெண்டு பேர் நமக்கு உதவி செய்யறாங்கன்னா... என்று கூறிக்கொண்டே அழ ஆரம்பித்தால். கவி அழாத டா... சரி நான் போய் மீதி பணத்தை கட்டிட்டு வரேன் என்று கூறி கிளம்பினான். அங்கே தான் இருவரையும் பார்த்து சாப்பிட அழைத்தான். பணத்தை கட்டிவிட்டு அனைவரும் கவிதாவை காண அறைக்கு திரும்பினர்..

கவிதாவும் மதுமிதாவும் என்ன பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள் என்பது தான் பலவிதமான புதிய உறவுகள் அமைய மூல காரணம். அதை பொழுதே சொன்னால் ரசமாக இருக்காது. மேலும் வாசவும் கவிதாவும் பேசியதும் மிகவும் முக்கியமான ஒரு உரையாடல். அதை வரும் பாகங்களில் உரைப்பேன்.

அவர்கள் உள்ளே சென்று சாப்பிட ஆரபித்த சில நிமிடங்களிலேயே மருத்துவரும் உள்ளே நுழைந்தார். அனைவரும் சாப்பிடுவதை நிறுத்தினர். தொடர்ந்தது வலி இருந்தாலும் அது ஆதிக்கமாகத்தால் மீண்டும் பரிசோதிக்க வேண்டும் என்று கூறி அனைவரையும் வெளியே இருக்க சொன்னார் மருத்துவர். சிறிது நேரத்தில் வேலியே வந்த அவர்.. Mr வாச. அறுவை சிகிச்சை மூலமாகத்தான் குழந்தையை வெளியே எடுக்க வேண்டும் இன்னும் இரண்டு மணி நேரத்தில் அறுவை சிகிச்சை என்று கூறி வெளியே சென்றார். நர்ஸ் அதற்குண்டான ஆயத்த பணிகளை செய்ய ஆரம்பித்தார். வாசவிற்கு கால் தரையில் நிற்கவில்லை.. சந்தோஷத்தில் அல்ல சோகத்தில்.. கவிதாவை கண்களில் நீருடன் நோக்கினான். அவள் கண்களில் வழியும் நீரை பார்த்து.. கவலை படதே கவி.. பயப்படாதே.. நர்ஸ் நான் கூட இருக்கலாமா என்று கேட்டான். இல்லை சார். இது அறுவைசிகிச்சை. அதனால் சாத்தியமில்லை என்று தான் பதில் வந்தது. நிலைமை மோசமாவதை அறிந்த வினோத்தும் மதுவும்.. என்ன வாச.. குழந்தை மாதிரி பண்ணறீங்களே.. நீங்களே ஒரு குழந்தைக்கு இன்னும் சிறிது நேரத்தில் அப்பா ஆகா போறீங்க.. என்று கூறி வாசவை வெளியே அழைத்து போக முயற்சித்தான். மது வினோத்தை பார்த்து வாசவை வெளியே அழைத்து செல்ல கண்களால் செய்கை செய்ய.. வினோத் வாசவை வெளியே அழைத்துக்கொண்டு சென்றான்.. ஆம் வாசவின் உடலை மட்டும் தான் அவனால் கொண்டு செல்ல முடிந்தது.. மனமோ அவன் கவிதாவிடம்.. மது உள்ளே கவிதாவிடம் தைரியம் கூற வெளியே வினோத் வாசவிற்கு தைரியம் கூற.. நிலைமை ஒருவழியாக சரியானது. மாலை ௭:௩௦ மணிக்கு கவிதாவை அறுவைசிகிச்சை மையாத்திர்க்கு அழைத்து சென்றனர். எந்த பெரிய பிரச்சனையும் இல்லாமல் நல்லபடியாக ஆண் குழந்தை பிறந்த இனிப்பான செய்தி வெளியே காத்திருந்தவர்களுக்கு தெரிவிக்கப்பட்டது. வாச அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை. வினோத் உங்களுக்கு தெரியுமா? எங்க கல்யாணம் ஆனா நாள் முதல் இன்று வரை எங்களுடைய சந்தோஷத்தை பகிர்ந்து கொள்ள யாருமே இல்லை. புத்தாண்டு வாழ்த்து முதல் தீபாவளி வாழ்த்து வரை நாங்கள் பகிர்ந்து கொண்டது எங்களுக்குள் தான்... என்று கூறி கண் கலங்கினான். அவனை

ஆறுதலாக அணைத்துக்கொண்டு கவலை படாதீங்க வாசு இனி உங்கள் வாழ்க்கையில் நீங்கள் இழந்ததும் திரும்பும்.. எதிர்பாராததும் வரும்.. சந்தோஷபடுகிற நேரத்தில் இப்படி கண்கலங்கிக்கொண்டு... என்று கூற.. வாழ்த்துக்கள் வாசு என்று மது கூற அந்த இடமே மகிழ்ச்சியில் நிறைந்தது..

எல்லாம் முடிந்து அவர்கள் குழந்தையை முழுவதுமாக பார்க்க அனுமதித்த பொழுது மணி இரவு 10 ஐ தாண்டி இருந்தது. மது.. நீ கிளம்பு காலைல இங்க வந்துவிடு. ஒரு நிமிஷம்.. நர்ஸ் டாக்டர் இருக்கங்களா இல்ல போய்ட்டாங்களா? இருக்காங்க சார் அவங்க ரூம்ல போய் பாருங்க என்றாள். கவிதா இன்னும் மயக்க நிலையிலேயே இருந்ததால் இவர்களால் குழந்தையை மட்டுமே பார்க்க முடிந்தது. வினோத்தும் வாசுவும் டாக்டரை பார்த்து கவிதாவிர்க்கான சாப்பாடு பற்றி கேட்டனர். நாளைக்கு ஒருநாள் ஹோஸ்பிடல் diet தான், நாளை மறுநாள் முதல் நீங்க பத்திய உணவு கொடுக்கலாம் என்றாள். வெளியே வந்த வினோத், வாசு நான் மதுவை அவள் நீட்டில் ட்ரோப் பண்ணிவிட்டு வரும் பொழுது உங்களுக்கு டின்னெர் வாங்கிக்கொண்டு வந்துவிடுகிறேன் என்று கூறி கிளம்பினான். வாசுவும் வினோத் நீங்க இதுவரை செய்ததே நாங்கள் கனவிலும் நினைக்காதது... உங்களுக்கு எப்படி நன்றி சொல்வதென்றே தெரியவில்லை என்று கூறி நன்றிப்பெருக்கில் வினோத்தை கட்டி அணைத்தான். இப்பொழுது அவன் மனதில் சந்தேகத்தை விட சமாதானம் நிறைந்திருந்தது. இந்த அணைப்பு இருவரின் மனதிலும் சந்தோஷத்தையும் ஒரு நெருக்கத்தையும் உண்டாக்கியது. மதுவை பார்த்து மஸ் மது ரொம்ப நன்றி.. என்று கூற.. என்ன வாசு ஒரு நன்றியோட எல்லாம் முடிசி போகுமா எனா? நாளைக்கு வந்து மீட் பண்ணறேன். அம்மா கிட்டே சொல்லிட்டேன் வர லேட் ஆகும்னு. இருந்தாலும் சீக்கிரம் போன காலைல சீக்கிரம் வர முடியும். கவிதைக்கு என்னுடைய வாழ்த்துக்களை சொல்லிடுங்க. காலைல பார்க்கிறேன்னு சொல்லுங்க என்று கூறி வினோத் கிளம்பலாமா என்றாள். வினோத்தும் மதுவும் கிளம்பியவுடன் வாசு கவிதாவின் அருகில் அமர்ந்து கொண்டான். அன்று நடந்த ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியையும் மெதுவாக அசை போட்டான். இதுவரை இல்லாத ஒரு உறவு திடீரென்று வந்ததை எண்ணி எண்ணி வியந்தான். கடவுள் இருக்கிறாரா இல்லையா என்று யோசிக்க வேண்டாம். ஆனால் மனிதர்கள் சிலசமயம் கடவுளாவதுண்டு என்ற எண்ணம் வினோத்தையும் மதுவையும் முழுவதுமாக அங்கீகரிக்க முதல் படையானது. உண்மை என்னவென்றால் வினோத் இல்லை என்றாலும் வாசுவால் எல்லாவற்றையும் தனியே செய்திருக்க முடியும். ஆனால் இந்நாளில் எந்த ஒரு எதிர்பார்ப்பும் இன்றி தன்னலம் இன்றி அவனுடைய கஷ்டத்தில் ஆறுதலாகவும் சந்தோஷத்தை பகிர்ந்தது கொள்ள உடன் இருந்ததும் தான் இதற்கு முழு முதற்காரணம். எந்த ஒரு மனிதனும் தான் பழகும் நபர்களிடம் இந்த குணத்தை கண்டால் தன்னிலையை அவர்களிடம் சமர்ப்பிக்கிறார்கள் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. வாசுவின் விஷயத்திலும் அதுவே நடந்தது. அதுமட்டும் இல்லாமல் அவனுடைய தனிமையும் ஒரு காரணமாகியது. இந்த புதிய உறவுகளுக்கிடையே நடக்கும் உணர்ச்சிப்போராட்டம் தான் அடுத்த பகுதி...

மதுவை வீட்டில் விட்டுவிட்டு டின்னருடன் வினோத் வந்து அரை கதவை வாசு வந்து திறந்தான். கவிதாவிடமிருந்து அப்பொழுது நினைவு திரும்பி இருந்தது. வாசுவை சாப்பிட சொல்லிவிட்டு வினோத் அங்கிருந்த இருக்கையில் அமர்ந்தான். கவிதா ஈன ஸ்வரத்தில் ரொம்ப நன்றி வினோத்.. என்று கூறும் பொழுதே கண்களின் ஓரங்களில் கண்ணீர் வழிந்தோடியது. வினோத் இப்ப அதெல்லாம் எதுக்குங்க.. பையன் வந்திருக்கான் சந்தோஷபடுங்க. அது சரி என்ன பெயர் வைக்கலாம்னு இருக்கீங்க என்று புதியதாக தாய் தந்தையானவர்களுக்கேயான கஷ்டமான கேள்வியை கேட்க.. புரை ஏறி வாசு.. வினோத் அதை பற்றி தான் பேசிக்கொண்டிருந்தோம் எந்த ஆக்ரீமெண்டும் இதுவரை வரவில்லை.. என்று சிரித்துக்கொண்டே சொல்ல.. நேரமாவதை அறிந்த வினோத் வாசுவிடம், வாசு நீங்க ரெஸ்ட் எடுங்க. நான் ஆபீஸ் வரை போயிட்டு காலை சீக்கிரம் வருகிறேன். உங்களுக்கு என்ன அவசரமானாலும் எனக்கு போன் பண்ணுங்க. அரை மணி

நேரத்தில் நான் இங்கே இருப்பேன் என்று கூறி கிளம்பினான். கவிதாவும் அப்படியே உறங்கி போக வாசவிர்க்கோ தூக்கம் வரவில்லை. உடல் அசதியாக இருந்தாலும் மனம் தெம்பாக இருந்ததால் அவனால் உடனடியாக தூங்க முடியவில்லை. தன் மகனை நினைக்கும் பொழுதெல்லாம் பார்த்து ரசித்தான். எதையோ சாதித்தது போல ஒரு கர்வம். அவனுள் ஒரு துள்ளல். இவைகளின் நடுவே வினோத்தின் எண்ணங்கள். இந்த அரை நாளில் வினோத் எந்த அளவு வாசவின் என்னத்தை ஆக்கிரமித்துள்ளான் என்பதை இப்பொழுது சொல்லுவது என்பது அவ்வளவு கடினமல்ல. தன் குடும்பத்தை அடுத்து ஒருவர் வாசவின் மனதில் இடம் பிடித்தார் என்றால் அது வினோத் தான். பலவிதமான எண்ணங்களினால் அலைகழிக்கப்பட்டு கடைசியில் உறங்கிப்போனான். காலையில் நர்ஸ் உள்ளே வந்து எழுப்பினாள். பின்னாலேயே வினோத்தும் மதுவும் கைகளில் காலை சிற்றுண்டியுடன் நுழைந்தனர். மது கவிதாவை பார்த்து வாழ்த்திவிட்டு ஒரு பிரின்ட்லி முத்தம் கன்னத்தில் வைத்து விட்டு அருகே அமர்ந்தாள். வாசு நீங்க ஆபீஸ் போவதென்றால் போயிட்டு வாங்க. நான் இங்கே இருக்கிறேன். வினோத் நீ கூட வீட்டுக்கு போயிட்டு வா என்று கூற வாசு பரவாயில்லை மது நான் இன்னிக்கு லீவ் போடலாம்னு தான் இருக்கேன். ஜஸ்ட் ஆபீஸ் போயிட்டு சொல்லிவிட்டு வரணும் அவ்வளவுதான். இவ்வளவு விரைவில் இந்த நால்வருக்குள்ளும் மலர்ந்த இந்த நட்பு அதிசயமானது தான்...

இந்த நால்வருக்குள்ளும் மலர்ந்த இந்த நட்பு அதிசயமானது தான்... இந்த நட்பு தான் பிற்காலத்தில் இவர்கள் சந்திக்க போகும் பல பிரச்சனைகளிருந்து இவர்களை காப்பாற்ற போவது என்பது இவர்கள் அறிந்திராத ஒன்று... வாசுவை அழைத்துக்கொண்டு வினோத் கிளம்பினான். கவிதா தன்னுடைய தாய்மை கனவுகளை மதுவிடம் சொல்ல ஆரம்பித்தாள். அவள் கருதிரித்து அறிந்து கொண்ட நாள் முதல் முதல் நாள் இரவு நடந்த வரை கூறி முடிப்பதற்குள் எவ்வளவு உணர்ச்சிகள்.. சில நேரம் சிரிப்பு, சில நேரம் கோபம், சில நேரம் கண்களில் கண்ணீர் என்று நவரசத்தையும் பிழிந்து காட்டினாள். தாய்மை என்பது பெண்களின் கனவு..பெண்களின் உள்ளே புதைந்து கிடக்கும் பெண்மையை வெளிக்கொணரும் ஒரு ஆயுதம்... அது மதுவின் மனத்தில் உண்டாக்கிய பேரெழுச்சி அவள் முகத்தில் தெரிந்தது... "காற்றுக்கென்ன வேலி கடலுக்கென்ன மூடி கங்கை வெள்ளம் சங்குக்குள்ளே அடங்கிவிடாது மங்கை உள்ளம் பொங்கும் போது விலங்குகள் ஏது" மது அப்பொழுதிருந்த மனநிலைக்கு ஏற்ற பாடல் இது தான்...கவிதா இது நாள் வரை மனம் விட்டு பேசிய ஒரே பெண் மது தான். அவள் சொல்ல ஆரம்பித்த நொடி முதல் இருவருக்குள்ளும் நல்ல நட்பும் மலர ஆரம்பித்தது. அது சரி வாசுவும் கவிதாவும் இப்படி இருப்பதற்கு காரணம் இருக்கிறது.. ஆனால் வினோத்தும் மதுவும் இப்படி இருக்க என்ன காரணம்?... ஏதேனும் இருக்குமா?....

இருக்கிறது. அனால் இன்னும் கொஞ்சம் போகட்டுமே.. அடுத்த நாள் வீட்டிலிருந்து மதுவும் அவள் அம்மாவும் வந்திருந்தனர் பத்திய உணவோடு. அதுவரை உறவுகள் எல்லாம் பொய் என்றிருந்த வாசுவும் கவிதாவும் வினோத்தையும் மதுவையும் பார்த்த பிறகு மிகவும் மாறித்தான் போனார்கள். வினோத் சமயம் கிடைக்கும் பொழுதெல்லாம் மருத்துவமனைக்கு வந்து வாசுவையும் கவிதாவையும் பார்த்துவிட்டு சென்றான். அடுத்த சில தினங்களில் கவிதாவை வீட்டிற்கு அழைத்து சென்றனர். மதுவின் அம்மா ஆரத்தி எடுத்து உள்ளே வரவேற்றாள். இவை அனைத்தும் கவிதாவிற்கு புதியது. நெகிழ்ந்து போனாள். மறுபுறம் வாசவிர்க்கும் வினோத்திற்கும் நெருக்கம் வளர ஆரம்பித்தது. காட்டு தீ போல அல்ல, தவழ்ந்து வரும் தென்றல் போல. (கதையின் நீளத்தை கருத்தில் கொண்டு இப்பொழுது சற்று சுருக்கி விடுகிறேன். தேவையான பொழுது விளக்கம் தருகிறேன்). மதுவின் வீடு கவிதாவிற்கு தாய் வீடானது. இவர்களது நெருக்கத்துடன் வாசுவும் வினோத்தும் நெருங்க ஆரம்பித்தனர். மது அம்மா செல்லம். மதுக்கு ஒரு தம்பி உண்டு உதயா. அவன் அப்பா செல்லம். என்ன மாறிவிட்டதே என்று பார்கிறீங்களா? கொஞ்சம் பொறுங்க. காரணம் இருக்கு. மதுவின் அம்மாவும் சரி அப்பாவும் சரி அவர்களின் ஆசைக்கு குறுக்கே இதுவரை இருந்ததில்லை. மதுவினுடைய எந்த நண்பனும் சரி நண்பியும் சரி உரிமையுடன் உலா வரும்

ஒரே இடம் மதுவின் வீடு தான். அவ்வளவு நம்பிக்கை தன் மகள் மீது. மதுவும் அதை இதுவரை கெடுத்ததில்லை. மதுவின் இந்த மென்மையான குணத்திற்கு முதல் காரணம் அவள் தாய் தான். ஆம் மதுவின் அம்மா வேறு உதயாவின் அப்பா வேறு. அவர்கள் இருவரும் உயிருடன் இல்லை. ஒரு திருமண விழாவில் மதுவின் அப்பாவும் உதயாவின் அம்மாவும் சந்தித்து எடுத்த முடிவு தான் அவர்கள் திருமணம். தாயன்புக்காக ஏங்கிக்கிடந்த மதுவிற்கு ஒரு நல்ல தாயாக மட்டுமில்லாமல் நல்ல சிநேகிதியாகவும் மாறினாள் அவள் அம்மா.(புதிய) அப்படியே தான் உதயாவிடம் அவன் அப்பாவும்(புதிய). இந்த நல்ல குணங்கள் தான் மது கவிதாவிடம் காட்டிய அன்பிற்கு காரணம். மது கவிதாவை பற்றி கூறிய பொழுது கூட எந்த கேள்வியும் கேட்காமல் எல்லாவற்றையும் அவன் அம்மா செய்தால். முழு மனத்துடன்.. சரி நம்ம ஹீரோக்கள் என்ன ஆனார்கள்..? வாசவும் சரி வினோத்தும் சரி தங்களின் நட்பில் மகிழ்ந்திருந்தனர். தங்கள் வேலையில் எவ்வளவு தான் சுமை இருந்தாலும் ஒரு முறையாவது பார்த்துக்கொள்ளுவார்கள். வாச, வினோத் தனக்கு கிடைத்த ஒரு புதைபல், அவனை நான் இழக்கக் கூடாது என்பதில் மிகவும் கவனமாக இருந்தான். வாசவோ இப்பொழுதெல்லாம் இன்னும் அக்கறை எடுத்து வேலை பார்க்க ஆரம்பித்தான். வாச, வினோத், கவிதா, மது நால்வரும் வார இறுதியில் ஊரை விட்டு அமைதியான இடத்தில் சென்று கழிப்பதை வழக்கமாக கொண்டிருந்தனர். நாட்கள் உருண்டோடின. தேஜஸ் தன் ஒரு வருட பிறந்தநாளை எதிர்பார்த்துக் காத்துக் கொண்டிருந்தான். வினோத்தும் மதுவும் நண்பர்கள் என்ற உறவை முடித்துக்கொண்டு புதிய உறவை தொடங்க முடிவு செய்து அதற்க்குண்டான சம்மதத்தையும் பெற்றுவிட்டனர். இந்த இரு விழாவையும் ஒன்றாக நடத்த திட்டமிட்டனர். அந்த விழா தான் இவர்கள் வாழ்வில் ஒரு பெரும் புயலை கிளப்பப்போகிறது என்பதை அறியாதவர்களாய் ஆனந்தத்தில் மிதந்தனர். எல்லாரை பற்றியும் சொல்லியாச்சு. ஆனா வினோத்தை பற்றி நாம இதுவரை எதுவுமே தெரிஞ்சிக்கலையே.. வினோத் வாழ்வது தன் அப்பாவுடன். அம்மா இல்லை. சித்தியும் இல்லை. அனால் அதை தான் அவனை வளர்த்தது. ஒரே மகன் என்ற செல்லம் சிறிதும் காட்டாமல், கட்டுப்பாடாக ஆனால் அவனுக்கு முழு சுதந்திரம் கொடுத்து வளர்த்தனர். கல்லூரிப்பருவத்தில் அவனுக்கு ஒரு ஆத்மா நண்பன் இருந்தான். பெயர் நந்தகோபால் என்கிற நந்தா. அந்த அளவு இல்லை என்றாலும் மற்றொரு நல்ல நண்பன் ஸ்ரீவத்சன் . இவர்கள் மூவரும் எப்பொழுதும் ஒன்றாகவே இருப்பார்கள். படிப்பிலும் சரி கேளிக்கையிலும் சரி இவர்களை மிஞ்ச யாரும் இல்லை. இவர்களை கல்லூரியில் பிரம்ம, விஷ்ணு, சிவன் - மும்மூர்த்திகள் என்றே அழைப்பதுண்டு. மூன்றாம் ஆண்டு இவர்கள் படிக்கும் பொழுது எதிர்பாராத விதமாக நந்தாவும் ஸ்ரீவத்சனும் ஒரு சாலை விபத்தில் பலியாக தனி மரமானாள். அந்த அதிர்ச்சியிலிருந்து மீளவே இவனுக்கு பல வருடங்கள் எடுத்தது. அப்படிப்பட்டவன் வாழ்வில் ஒரு ஆறுதலாக வந்தவள் தான் மது.. இப்பொழுது வினோத்தை பழைய நிலைக்கு கொண்டுவந்திருப்பது மது மற்றும் வாசவின் குடும்பம். இப்பொழுது புரிந்திருக்கும் ஏன் வாசவும் வினோத்தும் இந்த நட்பை இப்படி பாதுகாக்கிறார்கள் என்று. சரி கதைக்கு வருவோம்... இதன் அடுத்த பகுதி.. புயல்..

நண்பர்களே..

என்னுடைய இரண்டாம் பகுதியில் ஒவ்வொருவரை பற்றியும் விரிவாக கூறியதற்கு காரம் உண்டு. மேலும், இதை போரடிக்கும் படி கொடுக்கக்கூடாது என்பதால் தான் ஆரம்பத்தில் சுருக்கிவிட்டேன். (வாச/வினோத் இன்றைய நிலை பற்றி) அது கதைக்கு அவ்வளவு முக்கியம் இல்லை. ஆனால் அவர்களின் கடந்த காலம் மிகவும் முக்கியம், அவர்களின் வாழ்வில் நடந்த சில முக்கியமான நிகழ்வுகள் முக்கியம் என்பதால் தான் இவைகளை கூறினேன். என்னை பொருத்தமட்டில் நம் வாழ்வில் நாம் எடுக்கும் எந்த ஒரு முடிவும் சரி நம் கடந்த காலத்தை சார்ந்தே இருக்கும் அது எதிர்காலத்தை பற்றியதாக இருந்தாலும். மேலும் மனிதனின் ஒவ்வொரு செய்கைக்கும் ஏதோ ஒரு காரணம் கண்டிப்பாக இருக்க வேண்டும் என்பது என் தாழ்மையான கருத்து. இனிமேல் தான்..

இந்த கதையில் தூடு பிடிக்கபோகிறது. என்னால் முடிந்தவரை இன்றே இதை முடிக்கப்பார்க்கிறேன்.

தங்கள் கருத்துக்களுக்கு நன்றி. தொடர்ந்து தங்கள் கருத்துக்களை எழுதவும். ராகவன்.

குழந்தை தேஜஸ் ஐவரின் அரவணைப்பில் ஆனந்தமாக வளர்ந்தான். ஆம் மதுவின் அம்மா தான் அவனுக்கு பாட்டி. சரி.. இரண்டுவிழாவும் ஒரே நாளில் நடந்த நாள் குறிக்கப்பட்டது. இடம் வினோத்தின் வீடு. அந்த நாளும் நெருங்கிவந்தது. பாத்து நாட்களே பாக்கி இருந்த நிலையில்.. வினோத்தின் விருந்தினர்கள் ஒவ்வொருவராக வந்தனர். அவனுடைய அத்தை மகன்களும் வந்திருந்தனர்..பெரியவன் பெயர் தினேஷ் வினோத்தை விட இரண்டு வயது சிறியவன், இரண்டாவது மகன் பெயர் கண்ணன். கல்லூரியில் பொறியியல் 4ம் ஆண்டு படிக்கிறான். வீடு அருகருகே என்றாலும் கண்ணன் தன் தனி உலகத்தில் வாழ்ந்து வருபவன். மற்றவருக்கு அவனுடைய உலகம் ஒரு புதிர்... புரிந்துகொள்ளவும் யாரும் முயற்சிசிக்கவில்லை. அது செய்திருந்தால் இந்த கதை இருந்திருக்காது... அன்று அவரசரமாக வெளியே போகவேண்டும் என்ற நிலையில் கண்ணனை அழைத்துக்கொண்டு வாச தன்னுடைய இருசக்கர வாகனத்தில் கிளம்பினான். பின்னல் இருந்த கண்ணன் ஒரு ஸ்பீட் ப்ரியகர் ஏறி இறங்கும் பொழுது பேலன்ஸ்காக வாசவினுடைய தொடையில் தன் கைகளை தாங்கினான். பிறகு எடுக்கவில்லை. வாச இதை பெரியதாக எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. வண்டி சீரான வேகத்தில் போய்க்கொண்டிருந்தது. கண்ணனின் கைகளும். அதுவரை எந்த வித ஒரு சிலிர்ப்பையும் வாசவிற்கு ஏற்படுத்தவில்லை. ஆனால் இப்பொழுது வாசவினுள் சட்டென்று மின்சாரம் பாய்ந்தது போல ஒரு உணர்வு. ஆம் கண்ணனின் கைகைகள் எட்டும் தூரத்தில். சாரி அண்ணா என்று கூறி தன் கைகளை எடுத்து பின்னல் இருந்த கம்பியை பிடித்துக்கொண்டான். எங்கே வாச தன்னை தவறாக எண்ணிவிடுவானோ என்ற எண்ணம் சிறிதும் இல்லாமல் மீண்டும் முயற்சிசியில்... இப்பொழுது மீண்டும் சாரி. சரி கண்ணன் வாச யார் என்பதை நன்கு அறிந்திருக்கிறான். இருந்தும்? எப்படி இதெல்லாம்?... எந்தவித பின்விளைவுகளையும் பற்றி எண்ணாத படி கண்ணனின் கண்களை மறைத்தது எது? இரண்டு மூன்று முறை இப்படியே நடந்தது. மூன்றாம் முறை வாச என்ன கண்ணா பாலன்ஸ் இல்லையா? இல்லை? என்று கேட்க... கண்ணனோ அமைதி காத்தான். இப்பொழுது தன் கைகளை முழுவதுமாக எடுத்துவிட்டான். பிறகு வாசவிடம் பேசவும் இல்லை அவனை தொடவும் இல்லை. வீட்டிற்கு திரும்பினர்.. வாச, வினோத் வெளி வேலைகளில் மும்மரமாக இருந்தனர். மதுவும் கவிதாவும் மதுவின் அம்மா, அத்தை மற்ற வேலைகளை வீட்டில் கவனித்துக் கொண்டார்கள். தினேஷ் வாச மற்றும் வினோத்திற்கு உதவியாக இருந்தான். கண்ணனை யாரும் கவனிக்கவில்லை அன்றைய தினம் மிகவும் வேலை சுமை அதிகமாக இருந்ததால் வாசவும் வினோத்தும் கூட சரியாக பேசிக்கொள்ள முடியவில்லை. அப்பொழுது வாச, கவிதா குழந்தையுடன் வினோத் வீட்டில் தங்கி இருந்ததால் இரவு நேரம் சந்தித்து பேசிக்கொள்வது வழக்கம். ஆனால் அலுவலகத்திலிருந்து அழைப்பு வந்ததால் வினோத் வேலைக்கு சென்று விட்டான். கவிதா மதுவுடன் இருந்தால். தேஜஸ் பாட்டியிடம் இருந்தான். வாச ஒரு தனிமையை உணர்ந்தான். தற்செயலாக அவனுக்கு கண்ணனின் ஞாபகம் வரவே அவனை தேடலானான். இந்த தேடலின் நோக்கம்? தற்சமயம் எதுவும் சொல்லுவதற்கில்லை.. எங்கு தேடியும் கண்ணனை காணமுடியாததாலும், மிகவும் களைத்திருந்ததாலும் வாச உறங்க முடிவெடுத்து மொட்டை மாடிக்கு சென்றான். ஏதாவது ஒரு அறையில் படுத்திருக்கலாம். அனால் நிறையவே பெண்கள் இருந்ததால் கூச்சம் காரணமாக அவன் மொட்டை மாடிக்கு சென்று விட்டன. அதுமட்டும் அல்ல. வினோத்தும் தான். தன குடும்பம் உடன் இல்லை எனில் வாசவும் வினோத்தும் தனிமையையே விரும்பினர். யாரும் அவர்கள் அருகில் இருப்பதை அவ்வளவாக விரும்புவதில்லை. அதுவரை வினோத் மொட்டை மாடியில் படுத்திருப்பானா என்றால் பத்தி ஒன்று தான்.. இல்லை.. சரி

மொட்டை மாடிக்கு சென்ற வாசு அங்கே கண்டது கண்ணனை. அவனுடன் இருந்தது உதயா. இருவரும் ஏதோ பேசிக்கொண்டிருந்தனர். வாசுவை கண்டதும் கண்ணனை விட்டு விட்டு உதயா கீழே சென்றான். வாசு கண்ணனை நோக்கி என்ன கண்ணா எங்க இருந்தே? சாரி டா ரொம்ப பிளியா இருந்துட்டேன். ஏதோ ரொம்ப டல்லா இருந்தே என்று கேட்க கண்ணன் மறுபடியும் மௌனத்தையே பதிலாக்கினான். சரி பிரயோஜனம் எதுவும் இல்லை என்று நினைத்து சரி கண்ணா நான் படுத்துக்கொள்ள போறேன் என்று கூறி தன் படுக்கையை விரித்தான். கண்ணன் அப்படியே அமர்ந்து கொண்டு வாசுவை ஒரு ஏக்கத்துடன் பார்த்து கொண்டிருந்தான்... வாசு படுத்த சில நிமிடங்களில் களைப்பினால் தூங்க ஆரம்பித்தான். அண்ணா.. அண்ணா... கண்ணனின் குரலி கேட்டு எழுந்த வாசு என்ன கண்ணா...? அண்ணா நான் உங்க பக்கத்திலே படுக்கலாம் என்று கேட்க.. தூக்க கலக்கத்தில் படுத்துக்கோ... என்று சொல்லிவிட்டு தூங்கிவிட்டான்... கண்ணனும் அவனருகில் படுத்துக்கொண்டான்.

இவ்வளவு நேரத்தில் கண்ணனுடைய எண்ணம் நம் அனைவருக்கும் தெரிந்திருக்கும்... எவ்வளவு நாளாக இவன் ஏங்கிக்கொண்டிருக்கிறான்? வாசு திருமணமாகி ஒரு குழந்தைக்கு தந்தை என்று தெரிந்தும் கண்ணனுக்குள் ஏன் இன் தன் தணியாத தாகம்? எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவன் தன் மாமன் மகனின் மிக நெருங்கிய தோழன் என்று தெரிந்தும்...? காதலுக்கு கண்ணில்லை என்று தான் சொல்லுவார்கள் ஆனால் காமத்திற்கு...? கண்ணனின் இந்த மனநிலை ஒரு மனநோயா? அல்லது தேடலா? வாசுவின் அருகில் படுத்த கண்ணன் மெதுவாக தன் கைகளை வாசுவின் மேல் போட்டான். களைப்பினால் உணர்ச்சியற்ற மரக்கட்டை போல கிடந்த அவனுடைய உடம்பில் கண்ணனுடைய ஸ்பரிசும் எந்த ஒரு மாறுதலையும் ஏற்படுத்தவில்லை... நேரம் விரைவாக நகர ஆரம்பித்தது. ஏதோ ஒரு உணர்ச்சிக் குழம்பில் தத்தளிப்பது போல உணர்ந்த வாசு சட்டென்று கண்விழித்தான். அப்பொழுது அவன் பார்த்தது அவனை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது. தன் மனைவிக்கே உரிய இடத்தில் கண்ணனுடைய முகத்தை பார்த்த வாசு அப்படியே உறைந்து போனான். அதற்குள் அவனுடைய விந்து கண்ணனுடைய வாயில்.. இது வாசு விழிக்கும் பொழுது சிந்தியது. ஏதோ கொலை செய்தவனை போல குற்ற உணர்ச்சியில் உடைந்து போனான். எதையோ சாதித்தது போல கண்ணன் அமைதியாக இருந்தான். சில நிமிடங்களுக்கு வார்த்தைகளை மறந்தது ஊமையை போல இருந்தான். கண்ணன் இப்பொழுது வாசுவின் அருகில் சென்று அவன் கைகளை பற்றினான். தன் கைகளை உதறிக்கொண்டு.. உணர்வுக்கு வந்தவனாய் கண்ணா... என்னதிது? என்ன பழக்கமிது? இவைகளை கேட்கும் பொழுது அவன் வார்த்தைகளில் ஒரு உதறல்.. அவன் உடலில் ஒரு நடுக்கம்.. கண்ணன் பதில் எதுவும் சொல்லவில்லை. வாசு நிதானத்திற்கு வரவேண்டும் என்று காத்திருப்பது போலே அமைதியாக நின்றிருந்தான். வாசு சகஜநிலைக்கு திரும்பிக்கொண்டிருந்தான். கண்ணனோ அப்பொழுது அவ்விடத்தை விட்டு கீழே சென்றுவிட்டான். வாசுயர்க்கு உலகமே சுற்றுவது போலிருந்தது. துரோகம், தவறு, பாவம்.. இன்னும் என்னவெல்லாம் வார்த்தைகள் இருக்குமோ அவ்வளவையும் தன் மனைவிக்கு எதிராக தான் இழைத்ததை நினைத்து கலங்கினான். யாரிடம் சொல்ல? யாரிடம் கேட்க? தலை சுற்றியது.. தூக்கம் வரவில்லை... ஐயோ... வினோத் இப்பொழுது இல்லாமல் போய்விட்டானே... நெஞ்சில் மிகுத்த பார்த்துடன் தூக்கத்தை இழந்தது அமர்ந்திருந்தான்... வினோத்தின் வரவை நோக்கி... விடியாத இரவு என்பதை அவன் கேவிப்பட்டதுண்டு. ஆனால் அன்று முதல் முறையாக அனுபவித்தான். ஒவ்வொரு நிமிடமும் இரவு குறைவதாக அவனுக்கு தெரியவில்லை.. நீள்வதாகவே அவன் உணர்ந்தான். அதிகாலை வினோத் வந்தான். வீட்டில் யாரையும் எழுப்ப மனமில்லாமல் வாசு மொட்டைமாயில் இருப்பன் என அறிந்து அங்கே சென்றான். வாசுவை அந்த கோலத்தில் கண்ட வினோத் பதறி போனான். வினோத்தை கண்ட நொடியில் அவனை கண்ணீருடன் கட்டி அணைத்த வாசு.. என்ன சொல்வதென்று விளங்காமல் வாயடைத்து நின்றான். யாரை பற்றி சொல்ல போகிறேன்? வினோத்தின் அததை மகனை பற்றி.. இல்லை.. நான் சொல்ல போவதில்லை.. சொன்னால் எனக்கு தான் அவமானம்... இது இந்த நிமிட எண்ணம்.. இல்லை

இப்பொழுதே சொல்லிவிடுவது நல்லது... அவனுடைய எண்ணங்கள் கடிக்காரத்தின் பெண்டிலும் போல இருபுறமும் மாறி மாறி ஆடிக்கொண்டிருந்தது. வினோத்தின் அரவணைப்பிலிருந்து தண்ணி விடுவித்துக்கொண்ட வாசு.. இல்ல வினோத்.. உன்னை ரொம்ப மிஸ் பண்ணினா மாதிரி ஒரு பீலிங்.. அது தான்.. என்று கூற வினோத் நெகிழ்ந்து.. டோன்ட் பீ சில்லி... நீயே என்னை விட்டு விட்டு போனாலும் நான் உன்னை விட மாட்டேன்..நீ ஏன்டா இப்படி எல்லாம் பேசற? ஏதாவது நடந்ததா? என்று கேட்க.. தன் பாசத்தின் வலுமையால் வாசுவின் மனத்தை ஊடுருவி பார்க்க வாசு எதையோ தன்னிடம் இருந்து மறைப்பதை உணர்ந்த வினோத்.. வாசுவே சொல்லவேண்டும் என்று காத்திருந்தான். இருவரும் படுத்தனர்.. வாசு இப்பொழுது அமைதியாக உறங்கினான். மதுவிற்கு நகைகள் வாங்கவும், வினோத்திற்கு உடைகள் வாங்கவும் குழந்தையுடனும், மதுவின் அம்மாவுடனும் இவர்கள் ஷாப்பிங் சென்றனர்... எல்லோரும் சந்தோஷமாக இருக்க.. வாசு மட்டும் ஏதோ நினைவுகளிலும்.. எதையோ இழந்தவனை போலவும் ஒரு பொய்யான சிரிப்புடன் வலம் வந்தான். வினோத்திற்கு இந்த மாற்றம் தெரிந்தும் எதுவும் சொல்லவில்லை.. வாசு அறியாமலேயே அவனுக்கு உதவ எண்ணினான். காரண காரியத்தை வினோத் ஆராய ஆரம்பித்தான். வாசுவின் நடவடிக்கைகளை அவனை அறியாமல் கண்காணித்தான்.. கடையில் மதுவின் அம்மா.. வாசு.. இங்கவா.. என்ன ஆச்சு உனக்கு? ராத்திரி தூங்கலையா? முகமில்லாம் ஊதி இருக்கே? கீழே படுத்திண்டிருக்கலாம்.. சரி ஷாப்பிங் முடிச்சிட்டு வீட்டிற்கு போய் கொஞ்சம் ரெஸ்ட் எடுத்துக்கோ.. என்று கூற.. திடீரெண்டு தேஜஸ் அழ..வினோத் டேஜ்சை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே சென்றான்...கவிதாவோ.. இவை எல்லாவற்றையும் கவனிக்க கூட நேரம் இல்லாமல்..

இவை எல்லாவற்றையும் கவனிக்க கூட நேரம் இல்லாமல்.. மதுவின் திருமண காரியங்களில் தன்னை மறந்து இருந்தால். காரணம் பெரியதாக எதுவும் இல்லை.. தன் திருமணத்தில் தான் இழந்த எல்லாவற்றையும் மதுவின் திருமணத்தில் பார்க்க ஆசைப்பட்டான்...எல்லாம் வாங்கி முடித்து வீட்டிற்கு சென்றனர்.. வாசு.. ஏதோ விஷயமாக அலுவலகம் செல்வதாக கூறி கிளம்பினான். இரவு சரியான தூக்கம் இல்லாததால் வினோத் தூங்கசென்றான். வாசு எங்கு சென்றான்? யாருக்கும் தெரியாது.. அந்த வெய்யிலிலும் கடற்கரையில் அமர்ந்து எதையோ யோசித்துக்கொண்டிருந்தான். ஒரே ஒரு கேள்வி தான்.. ஏன் ஏன் ஏன்...? திரும்ப திரும்ப தன்னையே கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்..ஏதோ ஒரு முடிவுக்கு வந்தவனாய் நேராக வீட்டிற்கு வந்தான்.. கண்ணனை தேடினான்.. அதற்குள் விழித்துக்கொண்ட வினோத் வாசு வந்ததை அறிந்து... வாசு இன்னிக்கு கூட நான் வேலைக்கு போகணும் ஒரு டெலிவரி இருக்கு... அர்ஜன்ட்.. இல்லையா.. கல்யாணம் ஆபீஸ்-ல தான் என்றான்.. வாசுவோ ஏன்டா வேற யாரும் இல்லையா? சரி நாளைலேர்ந்து வரமாட்டேன்னு சொல்லிட்டு வா என்றான்... வினோத் அவ்விடத்தை விட்டு கிளம்ப.. வாசு தன் தேடலை தொடர்ந்தான். உதயாவை பார்த்தான். உதயா... இங்கவா.. வாசுவின் குரல் கேட்டு அர்கே வந்தான் உதயா.. கண்களில் மிரட்சி.. என்ன வாசு அண்ணா? கண்ணன் எங்கடா? தெரியலஅண்ணா .. பிரிண்டை பார்த்துவிட்டு வரேன்னு போனான்.. வந்தா சொல்லறேன்.. என்று கூறி அவ்விடத்திலிருந்து உடனடியாக நழுவினான்... இடையிடையே வேலைகளை செய்து கொண்டு.. தேஜசுடன் விளையாடிக்கொண்டு கண்ணனின் வருகைக்காக காத்திருந்தான்.. இருட்டியவுடன் கண்ணன் வீட்டிற்கு வந்தான். வாசு தன்னை எதிர்பார்த்திருப்பான் என்று அறிந்திருப்பான் போல... நேராக வாசுவை நோக்கி சென்றான்.. தேஜசை எடுத்து கொஞ்ச ஆரம்பித்தான்.. எதுவுமே நடக்காதது போல கண்ணன் நடந்து கொண்ட விதம் வாசுவிற்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. தான் கண்ணனை அழைத்தால் தவறாகிவிடும் என்பதால் சர சர வென்று மாடிக்கு கிளம்பினான். இந்தி பார்த்த கண்ணன் தேஜசை மதுவிடம் கொடுத்துவிட்டு மெல்ல மெல்ல மாடிக்கு சென்றான். வாசு அவனுக்காக அங்கே காத்திருப்பதை கண்டான்...

இப்பொழுது வாச அமைதி காத்தான். கண்ணன் அருகே வந்தான். எதுவும் பேசாமல் நின்றிருந்தனர் இருவரும்.. வாச அண்ணா கோவமா? கண்ணனே ஆரம்பித்தான்...வாச கண்ணனை நோக்கி.. கண்ணா ஏன் இப்படி பண்ணினே? இது தப்பில்லையா? என்று ஆறுதலாக அவன் தோளின் மீது கை போட்டுக்கொண்டு.. கண்ணனை கேள்வி மேல் கேள்வி கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.. என்னென்ன தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமோ அவ்வளவையும் அதற்கு மேலும். கண்ணன் கூறிய ஒரு விஷயம் வாசவை மலையிலிருந்து உருட்டி விட்டது பல இருந்தது. ஒரு நிதானத்திற்கு வந்தான். பிறகு.. கண்களில் கண்ணீருடன் நின்றிருந்த கண்ணனை ஆதரவாக அணைத்துக்கொண்டான். கண்ணா நீ கவலை படாதே.. நான் இருக்கிறேன்.. என்று கூறியவன்.. சரி கண்ணா நீ கீழே போ.. நான் வருகிறேன் என்று சொல்ல.. கண்ணன் கீழே சென்றான். இப்பொழுது வாசவிற்கு உண்மையாகவே பயித்தியம் பிடிக்கும் போல இருந்தது. கீழே வந்து தன்னுடைய லப்டோபில் எதையோ தேடிக்கொண்டிருந்தான். ஒருமணி நேர தேடலுக்கு பிறகு அதை அணைத்துவிட்டு கவிதாவிடம் வந்தான். இந்த இரு தினங்களில் கவிதாவிடம் அவன் பேசுவது (அவனாக) இதுவே முதல் முறை. ஏதோ ஒரு மன நிறைவு.. கவிதாவை அணைத்து ஒரு முத்தமிட்டு வெளியே கிளம்பினான். காலையில் இருந்த வாசவிற்கும் இப்பொழுது இருக்கும் வாசவிற்கும் ஆறு அல்ல நூறு வித்தியாசங்கள் உண்டு. என்றுள் இல்லாத திருநாளாய் வாச மிகவும் சுறு சுறுப்பாக எல்லா வேலைகளையும் கவனிக்க தொடங்கினான். மிகவும் தெளிவாகவும் சந்தோஷமாகவும் காணப்பட்டான். இதன் நடுவே வினோத் வாசவின் நடவடிக்கைகளை அறிந்துகொள்ள தொடங்கினான். யாருடனோ தொலை பேசியில் தொடர்பு கொண்டான். துக்கமும் விரகத்தியும் ஒருசேர அவன் முகத்தில் படர்ந்தன. அவனுக்கு இருப்பு கொள்ளவில்லை அலுவலகத்தில்.. உடல் அங்கிருந்தாலும் மனம் வாசவை சுற்றியே இருந்தது. வெளியே சென்ற வாச யாரை பார்த்தான் என்ன தெரிந்துகொண்டான் என்பதெல்லாம் இந்த கதையை முடிக்கும் முன் சொல்கிறேன். ஒரு திருப்தி சந்தோஷம் எல்லாம் தெரிந்தது வாசவின் முகத்தில். அன்று கவிதாவுடனும் மதுவுடனும் வெகு நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது கவிதாவும் மதுவும் ஒருவருக்காக மற்றொருவர் எந்த அளவு விட்டுக்கொடுக்க தயாராக இருக்கிறார்கள் என்பதை தெரிந்து கொண்டான். கடவுளே எங்களுடைய இந்த பந்தத்தை நீதான் காப்பாற்ற வேண்டும். இவ்வுலகில் யாருக்கும் கிடைக்காத ஒரு சிநேகம் எங்களுக்கு கிடைத்திருக்கிறது. உதவி செய் என்று வேண்டிக்கொண்டு நேரமாவதால் படுக்க சென்றான் வேறெங்கு மொட்டை மாடிக்கு தான். கண்ணன் அங்கிருந்தான். அவனுடையே படுத்துக்கொண்டான். இருவரும் அணைத்தபடி இருந்தனர். ஆனால் அதில் அன்பை தவிர ஆசை இல்லை. ஆம் ஒரு குழந்தையை அணைத்துக்கொண்டு தூங்குவது போல வாச கண்ணனை அணைத்துக்கொண்டு படுத்திருந்தான். சிறிது நேரத்தில்.. வாச அண்ணா நான் கீழே போறேன்.. என்று சொல்ல சரி டா.. என்றவன் இன்றும் தூங்க முடியாமல் விழித்திருந்தான். வினோத் அங்கு தன் வேளையில் மனம் செலுத்த முடியாமல் தவித்துக்கொண்டிருந்தான். என்ன வினோத் என்ன ஆச்சு? திடீர்னு ஏன் இப்படி இருக்கே? என்று சக ஊழியர்கள் கேட்க.. ஒன்னும் இல்லை தலை வலிக்கிறது என்றான்.. அதற்குள் சுனில் அதெல்லாம் ஒன்னும் இல்லை இன்னும் ரெண்டு நாள் கல்யாணம்.. ஆனா அய்யாவுக்கு அதுவரை தூங்க முடியல எண்டு கிண்டல் பண்ண அனைவரும் சிரித்தனர். ஆனால் வினோத்தால் சிரிக்க முடியவில்லை.. ஆம் பொய்யாகவும் தான். பதிலுக்கு அவன் கண்களில் கண்ணீர் சுரந்தது. அவனுள் ஒரு பயம். எங்கே வாசவை இழந்துவிடுவேனோ என்று.. எதனால் இந்த பயம்? எப்பொழுது வீட்டிற்கு கிளம்புவேன் என்று காத்திருந்த வினோத்தை நோக்கி வினோத் நீ கிளம்பு நாங்க பாத்துக்கறோம். மச்சி டென்ஷன் ஆகாதடா.. இது கல்யாணம். சரி நீ கிளம்பு.. நாங்க உன்னை கல்யாணத்திலே மீட்பண்ணறோம் என்று கூறி அவனை அனுப்பிவைத்தனர். துடித்துக்கொண்டிருந்த மனத்துடன் வினோத் வீட்டை அடைந்தான். உள்ளே விளக்கு எறியவே நேராக மாடிக்கு செல்லாமல் அழைப்பு மணியடித்து வெளியே நின்றான். கதவை திறந்தது மது. அவளை அழைத்துக்கொண்டு நேராக உள்ளே சென்றான். அவன் முகத்தில்

தெரிந்த கலவரத்தை பார்த்த மது என்ன வினா.. என்ன ஆச்சு. ஏதாவது பிரச்சனையா? என்று கேட்க.. இல்ல மது.. கொஞ்சம் தலைவலி அவ்வளவு தான்...

வினோத் வருவது தெரிந்ததும் வாசு தூங்குவது போல பாசாங்கு செய்தான். வினோத் வந்ததும் வாசு கண்மூடியிருப்பதை பார்த்து தூங்குகிறான் என்று நினைத்து அருகிலே படுத்துக்கொண்டான். தூக்கம் வரவில்லை. கண்களை மூடினான். என்ன அதிசயம்! கண்களை மூடியவுடன் வாசு தெரிந்தான். ஆனால் சிரித்த முகத்துடன் அல்ல கோபத்துடன். துக்கத்துடன்.. வினோத் நீ என்னை ஏமாற்றிவிட்டாய் பார்த்தாயா? உன்னை எவ்வளவு நம்பினேன். நீ என்னிடமிருந்து மறைத்து விட்டாய்... ஒன்று நீ என்னை நம்பி இருக்க மாட்டாய். அல்லது என்னுடைய அன்பை நம்பி இருக்க மாட்டை. அதனால் தான் நீ என்னுடன் எதுவும் சொல்லவில்லை. இனி உன்னை அப்படி நம்புவது? வாசு நான் சொல்வதை கேள். இது சொல்லக்கூடிய விஷயமாக இருந்திருந்தால் நான் கண்டிப்பாக சொல்லிருப்பேன். உன்னை என் வாழ்வில் எந்த ஒரு கணமும் இழக்க நான் விரும்பவில்லை. அதற்காக என்னை நான் இழக்க தயாரானேன். இந்த உலகில் எனக்கு நீவேண்டும் வாசு. என்னை வேறுத்துவிடாதே. அதைவிட என்னை இறந்துவிடு என்று சொன்னால் நான் சந்தோஷமாக இறப்பேன் என கெஞ்ச.. நீ எதற்க்கட இறக்க வேண்டும். உன்னை நம்பி மது இருக்கிறாள். அட் லீஸ்ட் அவளையாவது நம்பு.. அவளிடமாவது எதையும் மறைக்காதே. நான் வருகிறேன். என்று திரும்ப வாசு.. வாசு.. வாசு.. போகதே.. நில்லு வாசு..ப்ளீஸ்.. என்று காத்த.. வினோத்.. வினோத்.. எழுந்திரு..வினோத்.. கண்களை திறந்தான்.. அவன் அருகில் வாசு.. கண்களில் கண்ணீருடன் அப்படியே அவனை இறுக்கி அணைத்துக்கொண்டான். வாசுவும் அந்த அணைப்பை இறுக்கி என்னடா கனவு கண்டாயா? நீ கத்துவதை யாராவது கேட்டல் என்னமோ நான் மாடியிலிருந்து கீழே குதிக்கப்போகிறேன்னு நினைச்சிப்பாங்க.. என்ன டா ஆச்சு... ஒன்னும் இல்ல வாசு. நீ என்னை விட்டு விட்டு போகிறது போல கனவு... கனவு தானே வினோத் விடு.. எந்த ஒரு சக்தியாலையும் நம்மை பிரிக்க முடியாது. சாவை தவிர.. நிம்மதியாக தூங்கு என்று சொல்ல இருவரும் படுத்துக்கொண்டனர். வாசு வினோத்தின் நிலை கண்டு மிகவும் வருந்தினான். வாசு அவன் மனதில்..

வாசு அவன் மனதில்.. உண்மை தான் வினோத். இதை யாரிடம் தான் சொல்ல முடியும். உயிர் நண்பனிடம் கூட சொல்ல முடியாது. இவ்வளவு விரைவில் நீ என்னிடம் எப்படி சொல்ல முடியும். அப்படியே நீ சொல்லியிருந்தாலும் நேற்று வரை நானும் அதை ஒத்துக்கொண்டிருக்க மாட்டேன்...இப்பொழுது.. விட்டுக்கொடுத்து போக வேண்டிய அவசியத்தை அறிந்தவன். எனக்குள் ஒரு நெருடல் இருந்தாலும் உன்னுடைய சந்தோஷம் அதை நீக்கிவிடும். நம்முடைய இந்த சந்தோஷம் நம் குடும்பத்தினரை சந்தோஷமாக வைக்கும். நான் இதை ஒரு தியாகமாக நினைக்கவில்லை வினோத். இதையும் என் வாழ்வில் ஒரு அங்கமாக நினைக்கிறேன் என எண்ணிக்கொண்டே தன கண்களை மூடி தூங்கினான். வினோத் வாசு இருவரும் மதுவின் அம்மாவின் குரல் கேட்டு எழுந்தனர். என்ன ராமுமுக்க தூங்கிநீன்களா இல்லை பேசினு இருந்தீர்களா? இப்படியா தூங்கறது? வாசு கவிதா உன்னை ரொம்ப நேரமா எதிர்பார்த்திண்டு இருக்கா என்று சொல்ல.. வினோத் இன்னிக்கு மாலை மாப்பிள்ளை அழைப்பு.. சீக்கிரம் எல்லா வேலைகளையும் முடிச்சிட்டு கஉ மணிக்கெல்லாம் ரெடிஆயிடு என்று சொல்லிவிட்டு கீழே சென்றாள். இரவின் தாக்கம் வினோத்தை இன்னும் நீங்கவில்லை என்று அறிந்த வாசு.. வினோத் வாடா.. நானும் பார்க்கிறேன் ஏன் இப்படி இருக்கே... இன்னிலேர்ந்து நீ ஒரு புது வாழ்க்கை துவங்கபோகிறாய். நீ விரும்பிய பெண்ணையே கல்யாணம் செய்து கொள்ளப்போகிறாய். அப்பறம் ஏன் டா இப்படி இருக்கே? வினோத்.. சில விஷயங்கள் நம்ம வாழ்க்கை நடக்கறது நம்மளுடைய நன்மைக்கு தான்னு நினைக்கிறவன் நான். எனவே.. எதை பற்றியும் கவலை படாமல் எழுந்து தயாராகு.. என்று சொல்லி எழுந்து கொள்ள முயற்சிச்சு.. வினோத் அவனுடைய கைகளை பிடித்து...வாசு நான் உன்கிட்ட பேசணும்...வாசுவோ அவன் கைகளை பிடித்து.. அதெல்லாம் ஒண்ணும் வேண்டாம் இப்ப வா என்று கூறிக்கொண்டே அவனை இழுத்துக்கொண்டே கீழே

சென்றான். வேண்டா வெறுப்பாக கீழே வந்த வினோத்தை கிண்டல் செய்யவே ஒரு கும்பல் காத்திருந்தது. வேறொரு சமயமாக இருந்திருந்தால் வினோத் ஒருவேளை அதை ரசித்திருக்க கூடும்.. இப்பொழுது.. ஒரு சிறிய சத்தம் கூட அவனுக்குள் எரிச்சலை உண்டாக்கியது... எல்லாவற்றையும் கட்டு படுத்திக்கொண்டு.. அமைதியாக இருந்தான். தூரத்திலிருந்து இவை எல்லாவற்றையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்த மதுவின் மனதில் ஒரு கலக்கம்... என்னதிது.. திடீரென்று வினோத்திக்கு என்ன ஆகியது? குழம்பினாள். விஷயம் கவிதாவிற்கு போனது. ஆகா இப்பொழுது நால்வரும் நான்குவிதமாக நினைக்க.. அடுத்து என்ன நடக்கும் என்பது மிகப்பெரிய புதிரானது.. சரி.. நாம் இப்பொழுது இவைகள் நால்வரின் முதல் சந்திப்பு நிகழ்ந்ததா அந்த நாளுக்கு போவோமா? காரணம் ஒண்ணும் இல்லேன்ங்க.. வாசு திடீர்னு இதை அச்செப்ட் பண்ணுவது என்பது உங்களில் பலரால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. முதலில் நாமா எல்லாரும் ஒரு விஷயத்தை தெரிஞ்சிக்கணும். நம்மில் தொண்ணூறு சதவிகிதத்தினருக்கு தெரியும்.. ஒரே ஒருமுறை.. ஒரே ஒரு ஸ்பரிசம்.. ஒரே ஒரு சக்.. இது போதும்.. அந்த நபர் மீண்டும் அதை அனுபவிக்க நிகைக்க.. அது மட்டும் காரணமாக இருந்திருந்தால் ஒருவேளை வாசு இந்நேரம் வீட்டை விட்டு வெளியேறி இருந்திருக்கலாம். அல்லது வேறு விதமாக அன்றிரவே இருவருக்குள்ளும் அந்த உறவு மலர்ந்திருக்கலாம். இரண்டும் நடக்காததற்கு காரணம் இல்லாமல் இல்லை. அதனால் தான் இவர்களும் முதல் சந்திப்பிற்கு உங்களை மீண்டும் அழைத்துச்செல்ல்கிறேன்...

வினோத் மதுவை கவிதாவுடன் விட்டு விட்டு வெளியே சென்றவுடன் . மதுவும் கவிதாவும் பேசிக்கொண்டது தான்.. நமக்கு வினோத்தின் நண்பர்கள் அகால மரணம் பற்றி மட்டும் தான் தெரியும்.. அதனால் வினோத் மனதளவில் பாதிக்கப்பட்டதும்.. எதற்க்கெடுத்தாலும் பயந்ததும்.. யாரிடமும் பழகவே தயங்கியதும்.. எந்த ஒரு உறவையும் சற்று தள்ளிவைத்தே ரசித்ததும்.. ஏன்.. மதுவிடமே அவன் காதலிப்பதாக சொன்னது இவர்கள் நால்வரும் உறவில் கலந்த பின் தான். கல்லூரி நாட்களில் வினோத் தன் நண்பன் நந்தாவிடம் .. நீதாண்டா என்னுடைய பெஸ்ட் மேன் ஆ என்கூட இருக்க வேண்டும். என்றும் நந்த வினோத்திடமும் சொல்வது தினசரி விஷயம். நந்தாவின் பிரிவிற்கு பிறகு வினோத் யாரையும் தன்னுடன் சேர விடவில்லை என்பது தான் உண்மை. ஆனால் எந்த கணம் வாசுவை சந்திதானோ.. அப்பொழுதிலிருந்து அவன் மாற ஆரம்பித்தான். வினோத்தின் இந்த ஒரு கடந்த காலத்தை பற்றியும் வினோத்தின் குடும்பத்தை பற்றியும்.. தான் வினோத் வாழ்க்கையில் வந்த விதம் பற்றியும் மது அன்று கூறிக்கொண்டிருந்தால். இதில் பெஸ்ட் மேன்.. இது ஒரு பெரிய கதை சார்.. ஒரு உயிர் நண்பனால் மட்டுமே அவ்வாறு இருக்க முடியும். ஈருடல் ஒருயிர் என்று சொல்வார்களே.. அதில் ஒருவன் தான் இந்த பெஸ்ட் மேன். இந்த விஷயத்தை தான் கவிதா வாசுவிடம் கூறினாள். வாசுவிற்கும் வேறு எந்த சந்தேகமும் இல்லாததாலும் வினோத்தும் அவன் மேல் அன்பு வைக்க ஆரம்பித்ததாலும் இவர்கள் நட்பு தொடர்ந்து இந்த நிலைக்கு வந்தது. சரி நாம் கதைக்கு வருவோம். (இன்னும் சில விஷயங்களை எழுதி இருக்கலாம்.. நேரம் கருதி சுருக்கி விட்டேன். ஏதேனும் கேள்வி வந்தால் விடை தருகிறேன்) வாசுவின் இந்த மாற்றத்திற்கு முதற் காரணம் இது தான். மேலும் கண்ணனுடனான அந்த நிகழ்ச்சி.. அவனுக்கு மிகப்புதியது என்றாலும்.. அந்த ஒரு அனுபவம் கண்டிப்பாக அவனுக்குள் ஏதேனும் ஒரு உணர்ச்சியை கிளறிவிட்டிருக்க வேண்டும்...

கவிதா வாசுவை அழைத்து என்ன நடந்ததென்று கேட்க.. வாசுவோ அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லை எல்லாம் சரியாகிவிடும்.. மதுவை சந்தோஷமாக இருக்கச்சொல் என்று கூறிவிட்டு கிளம்பினான். வினோத்துடனேயே இருந்தான். அவனை விட்டு அகலவில்லை. மாப்பிள்ளை அழைப்பு தொடங்கியது.. வினோத் முகத்தில் சந்தோஷம் இல்லை.. அதுவரை எதிலும் தலையிடாத வினோத்தின் தந்தை வினோத்தின் முகம் வாடியிருப்பதை பார்த்து , வாசுவை அழைத்து.. வாசு உங்கள் இருவருக்குள்ளும் ஏதாவது பிரச்சனையா? இல்லை மதுவுக்கும் அவனுக்கும் ஏதாவது பிரச்சனையா? வினோத் இதமாதிரி இருக்கானே? என்று கவலையோடு

கேட்க.. இல்லப்பா.. ஒண்ணும் இல்ல.. நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன்.. நீங்க கவலை படும் படி எதுவும் இல்லை.. என்று கூற.. அவன் தந்தை சிறிது சமாதானமானார்.

நம்மூரில் மாப்பிள்ளை தோழன் என்ற ஒரு நபர் உண்டு தானே.. அதை தான் USA-இல் பெஸ்ட் மேன் என்று கூறுவார்கள். ஆனால் இரண்டிற்கும் நிறைய வித்யாசம் உண்டு நம்மூரில் அது வெறும் சடங்கு.. ஆனால் அங்கோ.. அது ஒரு நீண்ட நெடும் உறவு.

மாப்பிள்ளை அழைப்பில் உடை மாற்ற மாப்பிள்ளை தோழனை அழைப்பது வழக்கம்.. அப்பொழுது வாசு ஓடிச்சென்று இதோ நான் இருக்கிறேன் அவனுடைய மாப்பிள்ளை தோழன்.. ஹிஸ் பெஸ்ட் மேன்.. என்று கூற.. வினோத் கண்களில் கண்ணீருடன் பழைய நினைவுகளில் கரைய ஆரம்பித்தான். வாசு வினோத்தை அழைத்துக்கொண்டு உடை மாற்ற தனி அறைக்கு சென்றான். அறையில் நுழைந்ததும் சட்டென்று அறைகதவை வினோத் அடைத்து வாசுவை கட்டிக்கொண்டான். வாசு அவனை சமாதானம் செய்து உடைகளை மாற்றி மாப்பிள்ளையாக்கி வெளியே அழைத்து வந்தான். கவிதா மதுவையும் அழைத்துவர இருவரும் இணைந்து அனைவரிடமும் ஆசிவாங்க மாப்பிள்ளை அழைப்பு இனிது நிறைவடைந்தது. வினோத்தோ தன் நிலையிலிருந்து மீண்டு வர முயற்சி செய்தும் தோற்றுக்கொண்டிருந்தான்.

வேலை களைப்பில் சாப்பிட்டவுடன் அனைவரும் உறங்க சென்றனர். வாசு, கவிதா, வினோத் மது நால்வர் மட்டும் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். எங்கு தெரியுமா? மொட்டை மாடியில் தான். மடியிலேயே தேஜஸ் தூங்கிவிட மதுவின் அம்மாவும் வந்து அவர்களை கூப்பிட கவிதாவும், மதுவும் கீழே சென்றனர். வினோத், வாசு ரொம்ப நேரம் பேசின்டே இருக்காதீங்க.. காலைல சீக்கிரம் எழுந்திருக்க வேண்டும் என்று கூறி கீழே சென்றார். வாசு வினோத்தின் கைகளை பற்றிக்கொண்டு.. வினோத்.. வினோத்... என்னை பாருடா.. குனிந்த தலை நிமிராமல் இருந்தான் வினோத். வினோத் என்னை பாரு என்று தன் கைகளால் அவன் முகத்தை நிமிர்த்தினான். வினோத் கண்களில் கண்ணீர்.. இங்க பாருடா ஒரு உசு வயது குழந்தையை. இங்கே என்ன பால்ய விவாகமா நடக்குது.. இப்படி அழறே? டேய் நீ இப்படியே இருந்தா இங்க இருக்கிற எல்லோரும் லைன்ல நின்னு வினோத் ஏன் இப்படி இருக்கன்னு என்கிட்டே கேட்ப்பாங்க.. கவிதா, மது, உங்கப்பா.. இன்னும் மதுவோட அம்மா அப்பா தான் பாக்கி.. என்று கூற.. வினோத்... உனக்கு எல்லாமே தமாஷா இருக்குல வாசு.. நான் அழறதே உனக்கு தமாஷ தான். என் வலி உனக்கு தெரியாது டா என்று கூற.. வாசு.. எனக்கு தெரியும் வினோத்.. எனக்கு எல்லாம் தெரியும். போயும் போயும் இந்த ஒரு விஷயத்துக்காகவா நான் உன்னை விட்டுவிட போகிறேன்? நீ என்னை பற்றி தெரிஞ்சிண்டது அவ்வளவுதான்... ஹே மேன் இலவ் யு ஆஸ் யு ஆர். அப்படி இருக்கும் பொழுது... வினோத் அதிர்ச்சியானான். எப்படி... யார்...? எல்லாம் சொல்லறேன்.. உனக்கு எப்படி இப்படி எல்லாம் சந்தேகம் வந்தது? அதுவும் இவ்வளவு நாள் இல்லாமல்? இல்ல வாசு அன்னிக்கி ரைட் நீ ரொம்ப கவலையா இருந்தா. ஏதோ உன் மனசு போட்டு வாட்டுதுன்னு தெரிஞ்சிண்டேன். நீயும் சொல்லவில்லை. சரி நானே தெரிஞ்சிக்கலாம்னு உதயாகிட்ட இங்க என்ன நடந்ததுன்னு கேட்டேன். நீ இப்ப எங்க இருக்கேன்னு கேட்டேன். அன்னிக்கு ரைட் கண்ணன் உன்கூட இருந்தான் என்றவுடனேயே அங்கே என்ன நடந்திருக்கும்னு புரிஞ்சிக்கிட்டேன். மேலும் நான் உதயாகிட்ட பேசிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது நீ கண்ணனுடன் இருப்பதாக கூறியது தான். எந்த ஒரு நண்பனும் தன்னுடைய உயிர் நண்பன் ஒரு ஹோமோ செக்ஸ்உஅல் என்றோ பய் செக்ஸ்உஅல் என்றோ சொல்லிக்கொள்ள மாட்டான். மேலும் தெரிந்த அடுத்த நிமிடமே விட்டு விலகி விடுவான். இந்த விஷயம் உனக்கு தெரிந்திருக்குமோ என்ற பயம் தான். இது நாள் வரை நான் உன்னை அந்த எண்ணத்துடன் பார்த்தது கூட கிடையாது.

எனக்கு எதுவும் வேண்டாம் வாசு.. நீ அனுடன் இருந்தால் போதும் என்று கூறி அழ ஆரம்பித்தான். இந்த விஷயத்தை உன்னிடம் சொல்ல எனக்கு அவ்வளவு தைரியம் இல்லை. இதை சொல்ல தான் நான் உன்னை அழைத்தேன். இது என்னுடைய கல்லூரி வாழ்க்கையோடு முடிந்த ஒன்று. நான் இந்த விஷயத்தில் இன்றும் வருந்தும் ஒரு விஷயம் கண்ணனுடனான என்னுடைய உறவு.

அது ஒரே ஒருமுறை தான் நடந்தது என்றாலும் அதன் விளைவை இன்று நான் பார்க்கிறேன்... எனக்கே என்னைபார்த்தால் எரிச்சலாக வருகிறது. வாச இவ்வளவையும் அமைதியாக கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். வினோத் நிறுத்திய பின்னும் அமைதி காத்தான்... எந்தவித உணர்ச்சிகளையும் காட்டாமல் தன் முகத்தை நேராக வைத்துக்கொண்டான். வினோத்தின் கைகளிலிருந்து தன் கைகளை விடுவித்துக்கொண்டு எழுந்து கொண்டான்...

வினோத்! உனக்காக என்னால் எதையும் செய்ய முடியும். ஏன்டா.. ஆப்டர் ஆல் ஒரு க0 நிமிஷ சுகம் சம்மந்தப்பட்ட விஷயம் எப்படி உன்னையும் என்னையும் பிரிக்கும்னு நீ நெனைச்சே? நீ என்கிட்டையோ நான் உன் கிட்டையோ இதுவரை எதுவுமே கேட்டது கிடையாது.. எதிர்பார்த்தது கிடையாது. எவ்வளவோ நாள் நாள் யோசித்ததுண்டு நான் வினோத்துக்காக ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்று. ஆனால் இதுவரை அதை நிறைவேற்ற எனக்கு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் கண்ணன் மூலம் எனக்கு அந்த சந்தர்ப்பம் இப்பொழுது கிடைத்துள்ளது. அந்த விஷயம் கண்ணன் மூலம் நடந்தத பொழுது நான் மிகவும் அதிர்ச்சி அடைந்தேன். மறுநாள் கண்ணனுடன் பேசிய பொழுது தான் எனக்கு எல்லாமே புரிந்தது. அவன் உன்னை பற்றி கூறிய பொழுது என்னால் நம்ப முடியவில்லை. ஏனென்றால் உன்னையும் மதுவையும் நான் அறிந்திருந்ததால். கண்ணன் ஏற்கனவே ஒருமுறை பைக்-ல போகும் பொழுது ஏதோ ட்ரை பண்ணினான். அப்பொழுது எனக்கு புரியவில்லை. ஆனா இப்பொழுது புரிகிறது. இதை பற்றிய ஆராய்ச்சி கட்டுரைகள் பலவற்றை படித்தேன். எனக்கு தெரிந்த மருத்துவர் ஒருவரையும் சந்தித்து இது குறித்து பேசினேன். இதில் உண்மை என்னவென்றால்.. இந்த ஒரு நிகழ்ச்சியை என் வாழ்வில் மறக்க முடியாது. இந்த உணர்ச்சியையும் மறக்க முடியாது. நான் இந்த மன உளைச்சலிலிருந்து விடுபட ஒருவழி இந்த ஒரு நிகழ்ச்சியை ஏற்றுக்கொள்வது தான். இந்த ஒரு முடிவு எனக்கு ஒரு தெளிவை கொடுத்தது. நான், நீ நீயாகவே இருக்கவேண்டும் என்று தான் விரும்பினேன். உன்னை அப்படியே வாழவைக்க இது எனக்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் அவ்வளவு தான். நான் சில நிமிட சுகத்துக்காக ஏங்குகிற சராசரி மனிதன் அல்ல. ஒரு உறவுக்கு ஏங்குகிற மனிதன். நீ அப்படி இருந்தாலும் நீ எப்பொழுதும் என் வினோத் தான். இதுவரை மனதை மட்டுமே கொடுத்த நான்.. இனி உணர்வால், உயிரால் உன்னுடன் இணைந்திருக்க முடிவெடுத்தேன். இதை என்னுடைய பரிசாக உனக்கு தர நினைத்தேன். இதோ என்னை தந்தேன் என்று கூறிக்கொண்டே வினோத்தை அணைத்துக்கொண்டான்... இந்த அணைப்பிற்கு ஆயிரம் அர்த்தங்கள் நாம் யோசித்தாலும் என்னை பொறுத்தவரை ஒரே ஒரு அர்த்தம் தான். இது உணர்ச்சிகளில் சங்கமம் அல்ல.. ஒரு முழு உறவின் சங்கமம்.. இரு உயிர்களின் சங்கமம்... இரவு இருவரும் அருகருகே படுத்திருந்தாலும் இருவரின் உள்ளமும் ஒன்றாகவே இருந்தது.

மறுநாள் காலையில் தேஜஸ்ஸின் முதல் பிறந்த நாள் விழா ஓமத்துடன் தொடங்க மாமா முறையில் வினோத்தின் மடியில் வைத்து காத்து குத்தப்பட்டது. தொடர்ந்து வினோத் மதுவின் திருமணமும் இனிது நிறைவேறியது. இப்பொழுது இந்த உறவு உணர்ச்சிகளையும் கடந்த ஒரு உண்மையான ஒரு நிலையை அடைந்தது...

நன்றி..